HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

29 octombrie 2015*

„Trimitere preliminară — Codul vamal comunitar — Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Articolele 203 și 204 — Regimul de tranzit comunitar extern — Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 — Articolele 365, 366 și 859 — Nașterea datoriei vamale — Sustragere sau nesustragere de sub supravegherea vamală — Neexecutarea unei obligații — Omisiunea de a încheia regimul de tranzit — Ieșirea mărfurilor de pe teritoriul vamal al Uniunii Europene”

În cauza C-319/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos, Țările de Jos), prin decizia din 13 iunie 2014, primită de Curte la 3 iulie 2014, în procedura

B & S Global Transit Center BV

împotriva

Staatssecretaris van Financiën,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul T. von Danwitz (raportor), președintele Camerei a patra, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a cincea, și domnii D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 mai 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru B & S Global Transit Center BV, de B. Boersma, adviseur;

— pentru guvernul olandez, de M. Bulterman, de M. Noort și de C. Schillemans, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de A. Collabolletta, avvocato dello Stato;

— pentru Comisia Europeană, de L. Grønfeldt și de H. Kranenborg, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 iulie 2015,

* Limba de procedură: neerlandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 203 și 204 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006 (JO L 363, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal”), precum și a anumitor dispoziții din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3, denumit în continuare „Regulamentul de punere în aplicare”), și anume articolele 365 și 859 din Regulamentul de punere în aplicare, în versiunea care rezultă din Regulamentul (CE) nr. 993/2001 al Comisiei din 4 mai 2001 (JO L 141, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 14, p. 5, denumite în continuare „articolul 365 din Regulamentul de punere în aplicare” și, respectiv, „articolul 859 din Regulamentul de punere în aplicare”), precum și articolul 366 din Regulamentul de punere în aplicare, în versiunea care rezultă din Regulamentul (CE) nr. 1192/2008 al Comisiei din 7 noiembrie 2008 (JO L 329, p. 1, denumit în continuare „articolul 366 din Regulamentul de punere în aplicare”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între B & S Global Transit Center BV (denumită în continuare „B & S”), pe de o parte, și Staatssecretaris van Financiën (secretarul de stat pentru finanțe), pe de altă parte, în legătură cu plata unor taxe vamale la care ar fi obligată B & S întrucât ar fi sustras mărfuri de sub supravegherea vamală omițând să încheie regimurile de tranzit comunitar extern (denumite în continuare „regimurile de tranzit”) sub care plasase acele mărfuri.

Cadrul juridic

Codul vamal

3 Articolul 37 din Codul vamal prevede:

„(1) Mărfurile introduse pe teritoriul vamal al Comunității se află sub supraveghere vamală din momentul intrării lor. Ele pot fi supuse controlului vamal în conformitate cu dispozițiile în vigoare.

(2) Ele rămân sub o astfel de supraveghere atâta timp cât este necesar pentru a se stabili statutul lor vamal, dacă este cazul, și, în cazul mărfurilor necomunitare și fără a aduce atingere articolului 82 alineatul (1), până ce li se modifică statutul vamal, ele intră într-o zonă liberă sau antrepozit liber sau se reexportă sau se distrug în conformitate cu articolul 182.”

4 Articolul 91 alineatul (1) din acest cod are următorul cuprins:

„Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității:

(a) a mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;

[…]”

5 Articolul 92 din codul menționat prevede:

„(1) Regimul de tranzit extern ia sfârșit și obligațiile titularului se consideră îndeplinite atunci când mărfurile plasate sub acest regim și documentele solicitate sunt prezentate la biroul vamal de destinație în conformitate cu dispozițiile regimului respectiv.

(2) Autoritățile vamale încheie regimul atunci când sunt în măsură să stabilească, pe baza comparației datelor disponibile de la biroul vamal de plecare cu cele de la biroul vamal de destinație, că regimul a luat sfârșit în mod corect."

6 Potrivit articolului 96 alineatul (1) din același cod:

„Principalul obligat este titularul regimului de tranzit comunitar extern. El răspunde pentru:

(a) prezentarea în vamă a mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale;

(b) respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit comunitar."

7 Potrivit articolului 203 din Codul vamal:

„(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

— sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

(2) Datoria vamală ia naștere în momentul sustragerii mărfurilor de sub supravegherea vamală.

(3) Debitorii vamali sunt:

— persoana care a sustras mărfurile de sub supraveghere vamală;

[…]"

8 Potrivit articolului 204 alineatul (1) din acest cod:

„O datorie vamală la import ia naștere prin:

(a) neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate

[…]

în alte cazuri decât cele menționate la articolul 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză."

9 Potrivit articolului 239 din codul menționat:

„(1) Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în alte situații decât cele menționate la articolele 236, 237 și 238:

— care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;

— care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.

(2) Drepturile se rambursează sau se remit pentru motivele menționate la alineatul (1) în urma depunerii unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului.

Cu toate acestea, autoritățile vamale pot permite depășirea acestui termen în cazuri excepționale justificate corespunzător."

Regulamentul de punere în aplicare

10 Articolul 365 din Regulamentul de punere în aplicare, aflat în vigoare până la 30 iunie 2009, prevedea:

„(1) În cazul în care exemplarul 5 din declarația de tranzit nu este restituit autorităților vamale ale statului membru de plecare în termen de două luni de la data acceptării declarației de tranzit, aceste autorități informează principalul obligat cu privire la aceasta solicitându-i să aducă dovada încheierii regimului.

(1a) Atunci când se aplică dispozițiile secțiunii 2 subsecțiunea 7 și autoritățile vamale ale statelor membre de plecare nu au primit mesajul «Aviz de sosire» până la termenul la care mărfurile trebuie prezentate la biroul de destinație, autoritățile respective îl informează pe principalul obligat și îi cer să furnizeze dovezi că regimul s-a încheiat.

(2) Dovada menționată în alineatul (1) poate fi adusă, la cererea autorităților vamale, prin prezentarea unui document certificat de autoritățile vamale ale statului membru de destinație, care să cuprindă identificarea mărfurilor respective și să stabilească faptul că ele au fost prezentate biroului de destinație sau, în cazul aplicării articolului 406, destinatarului desemnat.

(3) Regimul de tranzit comunitar este de asemenea considerat ca încheiat dacă principalul obligat prezintă, la cererea autorităților vamale, un document vamal de plasare sub o destinație vamală dintr-o țară terță sau copia acestuia sau fotocopia care să cuprindă identificarea mărfurilor respective. Copia sau fotocopia acestui document trebuie să fie certificată ca fiind conformă fie de organismul care a vizat documentul original, fie de serviciile oficiale ale țării terțe interesate, fie de serviciile oficiale ale unui stat membru."

11 Articolul 366 din Regulamentul de punere în aplicare, aflat în vigoare începând de la 1 iulie 2008, prevede:

„(1) Principalul obligat poate furniza autorităților vamale o dovadă satisfăcătoare a încheierii regimului în termenul indicat în declarație sub forma unui document certificat de autoritățile vamale ale statului membru de destinație, prin care se identifică mărfurile în cauză și se arată că acestea au fost prezentate la biroul de destinație sau, în cazul în care se aplică articolul 406, unui destinatar agreat.

(2) De asemenea, autoritățile vamale consideră că regimul de tranzit comunitar a fost încheiat în mod satisfăcător în cazul în care principalul obligat prezintă unul dintre documentele următoarele:

(a) un document vamal de plasare a mărfurilor în cauză sub o destinație vamală, emis într-o țară terță;

(b) un document emis într-o țară terță, vizat de autoritățile vamale din această țară, care atestă faptul că mărfurile sunt considerate a fi în liberă circulație în țara terță în cauză.

(3) Documentele menționate la alineatul (2) pot fi înlocuite cu copiile sau fotocopiile lor certificate conform cu originalul de către organismul care a vizat documentele originale, de către autoritățile din țările terțe în cauză sau de către autoritățile unuia dintre statele membre."

12 Articolul 859 din Regulamentul de punere în aplicare are următorul cuprins:

„Următoarele omisiuni sunt considerate ca neavând un efect semnificativ asupra corectitudinii operațiunii de depozitare temporare sau a regimului vamal considerat în sensul articolului 204 alineatul (1) din [C]od[ul vamal], în cazul în care:

— nu constituie o tentativă de sustragere a mărfurilor de sub supravegherea vamală;

— nu presupun o neglijență manifestă din partea persoanei interesate și

— toate formalitățile necesare pentru reglementarea situației mărfurilor sunt îndeplinite ulterior:

[…]

(6) în cazul mărfurilor depozitate temporar sau plasate sub un regim vamal, mutarea mărfurilor de pe teritoriul vamal al Comunității sau introducerea lor într-o zonă liberă de control tip I în sensul articolului 799 sau într-un antrepozit liber fără încheierea formalităților necesare;

[…]"

Litigiul principal și întrebările preliminare

13 La 3 iulie 2006, la 13 august 2007 și la 18 decembrie 2007, B & S, un prestator de servicii de logistică, a introdus, în calitate de principal obligat, declarații electronice de plasare a unor produse alimentare sub regimul de tranzit. Aceste declarații desemnau de fiecare dată biroul vamal din Moerdijk (Țările de Jos) ca birou de plecare și, respectiv, pe cele din Bremerhaven (Germania), din Antwerpen (Belgia) și, din nou, din Bremerhaven ca birouri de destinație.

14 La 4 august 2006, la 26 septembrie 2007 și la 24 ianuarie 2008, biroul vamal de plecare a indicat B & S că nu a primit exemplarul care trebuia restituit și nici confirmarea electronică de primire. Ca urmare a solicitării acestui birou de a aduce dovada că regimurile au luat sfârșit în mod corect, B & S a furnizat mai multe documente comerciale de transport, denumite „bills of lading".

15 Ca răspuns la un aviz de cercetare emis de inspectorul serviciului impozite de pe lângă administrația fiscală (Inspecteur van de Belastingdienst, denumit în continuare „inspectorul"), birourile vamale de destinație au indicat că nu le fuseseră prezentate nici mărfurile, nici documentele de tranzit corespunzătoare. În aceste condiții și apreciind că documentele comerciale comunicate de B & S nu erau conforme cu articolul 365 sau cu articolul 366 din Regulamentul de punere în aplicare, astfel încât regimurile de tranzit nu puteau fi considerate ca încheiate, inspectorul, în temeiul articolului 203 din Codul vamal, a emis, la 24 mai 2007, la 1 iulie 2008 și, respectiv, la 4 noiembrie 2008, avize de plată a taxelor vamale împotriva B & S, pentru motivul că a sustras mărfurile vizate de sub supravegherea vamală.

16 B & S a introdus o reclamație împotriva a două avize de plată, precum și o cerere de rambursare în ceea ce privește al treilea aviz. În acest context, B & S a depus documente suplimentare, printre care confirmări de primire a mărfurilor în cauză, emise de destinatarii lor, și anume forțele Organizației

Națiunilor Unite (ONU) la Abidjan (Côte d'Ivoire), forțele Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) la Kabul (Afganistan) și forțele ONU la Port-au-Prince (Haiti). Întrucât inspectorul nu a fost mulțumit de aceste documente noi, a decis să mențină avizele de plată.

17 B & S a formulat o acțiune împotriva deciziilor inspectorului la Rechtbank Haarlem (Tribunalul din Haarlem). Acesta a anulat deciziile pentru motivul că documentele furnizate de B & S permiteau să se stabilească existența unei omisiuni care nu are un efect semnificativ asupra utilizării corecte a acestor regimuri în sensul articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal coroborat cu articolul 859 punctul 6 din Regulamentul de punere în aplicare, întrucât documentele furnizate de B & S au dovedit ieșirea mărfurilor de pe teritoriul vamal al Uniunii Europene.

18 Inspectorul a declarat apel împotriva acestei hotărâri a Rechtbank Haarlem (Tribunalul din Haarlem) la Gerechtshof te Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam). Aceasta a considerat mai întâi că inspectorul a apreciat în mod întemeiat că niciuna dintre mărfuri nu a fost prezentată la biroul vamal de destinație, în sensul articolelor 92 și 96 din Codul vamal. În continuare, această instanță a constatat că niciunul dintre documentele depuse de B & S nu îndeplinea condițiile imperative prevăzute la articolul 365 alineatul (3) sau la articolul 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare. În sfârșit, făcând referire la Hotărârea Hamann International (C-337/01, EU:C:2004:90), Gerechtshof te Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) a statuat că, în pofida ieșirii mărfurilor de pe teritoriul vamal al Uniunii, omisiunea de a încheia regimurile de tranzit constituia o sustragere a acestor mărfuri de sub supravegherea vamală și dădea naștere unei datorii vamale în temeiul articolului 203 din Codul vamal.

19 B & S a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos). Această instanță consideră că în mod întemeiat Gerechtshof te Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) a decis că regimurile de tranzit în cauză nu au luat sfârșit, în sensul articolului 92 din Codul vamal, și nu puteau fi considerate ca încheiate, în sensul articolului 365 alineatul (3) sau al articolului 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare. Totuși, această instanță apreciază că Hotărârea X (C-480/12, EU:C:2014:329) ar putea fi înțeleasă în sensul că nașterea unei datorii vamale în temeiul articolului 203 din Codul vamal este exclusă atunci când s-a stabilit că mărfurile nu au fost integrate în circuitul economic al Uniunii fără a fi vămuite.

20 În ipoteza în care o omisiune de îndeplinire a obligației de a încheia în conformitate cu legea regimul de tranzit nu ar constitui o sustragere a mărfii de sub supravegherea vamală, instanța de trimitere ridică problema dacă o astfel de omisiune poate fi considerată că nu are un efect semnificativ asupra utilizării corecte a acestui regim, în sensul articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal coroborat cu articolul 859 a treia liniuță și punctul 6 din Regulamentul de punere în aplicare.

21 În aceste condiții, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolele 203 și 204 din Codul vamal coroborate cu articolul 859 (în special punctul 6) din Regulamentul de punere în aplicare trebuie interpretate în sensul că, atunci când regimul de tranzit nu a fost încheiat, însă au fost predate documente care permit să se stabilească dacă mărfurile au părăsit teritoriul vamal al Uniunii, faptul că acest regim nu s-a încheiat nu determină nașterea unei datorii vamale din cauza unei sustrageri de sub supravegherea vamală în sensul articolului 203 din Codul vamal, ci determină, în principiu, nașterea unei datorii vamale în temeiul articolului 204 din acest cod?

2) Articolul 859 punctul 6 din Regulamentul de punere în aplicare trebuie interpretat în sensul că se referă exclusiv la neexecutarea obligațiilor (sau a uneia dintre acestea) legate de (re)exportul mărfurilor așa cum se stipulează în articolele 182-183 din Codul vamal? Sau expresia «fără

încheierea formalităților necesare» trebuie interpretată în așa fel încât «formalitățile necesare» să includă și formalitățile care trebuie îndeplinite anterior (re)exportului pentru a încheia regimul vamal sub care sunt plasate mărfurile?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea precedentă, articolul 859 a treia liniuță din Regulamentul de punere în aplicare trebuie interpretat în sensul că neîndeplinirea formalităților menționate anterior în a doua întrebare nu se opune ca, într-un caz precum cel în discuție – când, pe baza unor documente se demonstrează că mărfurile au părăsit teritoriul vamal al Uniunii, după transportul în interiorul Uniunii –, să se poată considera că a fost respectată condiția ca «toate formalitățile necesare pentru reglementarea situației mărfurilor [să fie îndeplinite] ulterior»?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolele 203 și 204 din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că o omisiune de îndeplinire a obligației de prezentare a unei mărfi plasate sub regimul de tranzit la biroul vamal de destinație dă naștere, în principiu, unei datorii vamale în temeiul articolului 204 din acest cod, iar nu al articolului 203 din acesta, atunci când marfa vizată a ieșit de pe teritoriul vamal al Uniunii, iar titularul regimului menționat nu este în măsură să depună documente conforme articolului 365 alineatul (3) sau articolului 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare.

23 Trebuie arătat, cu titlu introductiv, că rezultă din indicațiile furnizate de instanța de trimitere, pe de o parte, că mărfurile în discuție în litigiul principal nu au fost prezentate la birourile lor vamale respective și, pe de altă parte, că documentele furnizate de B & S inspectorului, menționate la punctele 14 și 16 din prezenta hotărâre, demonstrează că aceste mărfuri au ieșit efectiv de pe teritoriul vamal al Uniunii. Instanța menționată consideră însă că acele documente nu îndeplinesc cerințele de probă prevăzute la articolul 365 alineatul (3) sau la articolul 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare.

24 Instanța menționată concluzionează din aceste circumstanțe că regimurile de tranzit în discuție în litigiul principal nu au luat sfârșit în conformitate cu articolul 92 alineatul (1) din Codul vamal și că nu pot fi nici considerate ca încheiate, în sensul articolului 365 alineatul (3) sau al articolului 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare. Niciuna dintre părțile din procedura în fața Curții nu a repus în discuție aceste concluzii.

25 În ceea ce privește domeniile de aplicare ale articolelor 203 și 204 din Codul vamal, trebuie amintit că acestea sunt distincte. Astfel, în timp ce primul are în vedere comportamentele care determină sustragerea mărfii de sub supravegherea vamală, cel de al doilea are ca obiect încălcări ale obligațiilor și nerespectări ale unor condiții legate de diferite regimuri vamale, care nu au efect asupra supravegherii vamale (Hotărârea DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punctul 22).

26 Rezultă din textul articolului 204 din Codul vamal că această dispoziție nu își găsește aplicarea decât în cazurile care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 203 din acest cod (Hotărârea DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punctul 23).

27 În consecință, pentru a stabili în temeiul căruia dintre aceste două articole a luat naștere o datorie vamală la import, trebuie să se examineze cu prioritate dacă faptele în discuție constituie o sustragere de sub supravegherea vamală, în sensul articolului 203 alineatul (1) din Codul vamal. Numai în situația în care răspunsul la această întrebare este negativ pot deveni aplicabile dispozițiile articolului 204 din Codul vamal (Hotărârea DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punctul 24).

28 În ceea ce privește mai precis noțiunea de sustragere de sub supravegherea vamală, care figurează la articolul 203 alineatul (1) din Codul vamal, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, această noțiune trebuie înțeleasă ca incluzând orice acțiune sau orice omisiune care are drept rezultat, chiar dacă numai pe moment, împiedicarea accesului autorității vamale competente la mărfuri aflate sub supraveghere vamală și a efectuării controalelor prevăzute la articolul 37 alineatul (1) din Codul vamal (Hotărârea DSV Road, C-187/14, EU:C:2015:421, punctul 25).

29 Pentru a exista o sustragere de sub supravegherea vamală, este suficient ca marfa să fi fost sustrasă în mod obiectiv de la eventuale controale, independent de faptul dacă acestea au fost realizate efectiv de autoritatea competentă (Hotărârea SEK Zollagentur, C-75/13, EU:C:2014:1759, punctul 32).

30 Având în vedere jurisprudența citată la punctele 25-29 din prezenta hotărâre, trebuie constatat că o situație precum cea în discuție în cauza principală, descrisă la punctele 23 și 24 din prezenta hotărâre, nu intră în domeniul de aplicare al articolului 204 din Codul vamal, ci în cel al articolului 203 din acest cod.

31 Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctele 25 și 26 din concluzii, obligația titularului unui regim de tranzit de a prezenta marfa la biroul vamal de destinație, prevăzută la articolul 96 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, joacă un rol primordial pentru funcționarea supravegherii vamale în cadrul unui asemenea regim, întrucât, conform articolului 92 alineatul (2) din codul menționat, această prezentare permite autorităților vamale să stabilească, pe baza comparației datelor disponibile de la birourile vamale de plecare și, respectiv, de destinație, dacă regimul de tranzit a luat sfârșit în mod corect.

32 Așadar, într-o situație precum cea din cauza principală, o omisiune de îndeplinire a obligației de prezentare a mărfii la biroul vamal de destinație înainte ca ea să părăsească teritoriul vamal al Uniunii are ca rezultat împiedicarea autorităților competente să efectueze unul dintre controalele vamale vizate la articolul 37 alineatul (1) din Codul vamal, și anume cel prevăzut la articolul 92 alineatul (2) din acest cod, care este decisiv pentru funcționarea regimului de tranzit, întrucât permite acestor autorități să stabilească dacă regimul de tranzit a luat sfârșit în mod corect. O astfel de omisiune constituie o sustragere de sub supravegherea vamală, în sensul articolului 203 din Codul vamal, din moment ce cerințele cuprinse în articolul 365 alineatul (3) sau în articolul 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare, care permit să se considere că un asemenea regim s-a încheiat în pofida neprezentării mărfii la biroul vamal de destinație, nu sunt nici ele îndeplinite.

33 În măsura în care Comisia Europeană susține că existența unei sustrageri de sub supravegherea vamală este exclusă în speță întrucât mărfurile în discuție în litigiul principal s-au aflat sub supravegherea autorităților vamale până la momentul la care au ieșit de pe teritoriul vamal al Uniunii, este necesar să se constate că, prin faptul că a omis să se achite de obligația, care rezultă de la articolul 96 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, de prezentare a acestor mărfuri la birourile lor vamale de destinație respective înainte de ieșirea de pe teritoriul vamal al Uniunii, B & S a sustras mărfurile menționate de sub supravegherea vamală înainte chiar ca ele să fi părăsit acest teritoriu.

34 Pe de altă parte, simplul fapt că mărfurile în discuție în litigiul principal au ieșit de pe teritoriul vamal al Uniunii nu se opune ca o omisiune de îndeplinire a obligației de prezentare a acestor mărfuri la birourile lor vamale de destinație respective să fie calificată drept „sustragere de sub supravegherea

vamală”, dând naștere unei datorii vamale în temeiul articolului 203 din Codul vamal. Astfel, Curtea a concluzionat deja în sensul existenței unei asemenea sustrageri în pofida absenței unei integrări nelegale a mărfurilor vizate în circuitul economic al Uniunii.

35 În acest sens, în Hotărârea Hamann International (C-337/01, EU:C:2004:90), Curtea a statuat, după cum rezultă în special din cuprinsul punctelor 21-24, 32 și 36 din hotărârea menționată, că, având în vedere împrejurările cauzei care a determinat pronunțarea acelei hotărâri, omisiunea de a îndeplini obligația de plasare a unei mărfi sub regimul de tranzit constituie o sustragere de sub supravegherea vamală în sensul articolului 203 din Codul vamal, deși marfa vizată ieșise de pe teritoriul Uniunii. În Hotărârea SEK Zollagentur (C-75/13, EU:C:2014:1759), Curtea a considerat, așa cum rezultă în special din cuprinsul punctelor 18 și 33 din acea hotărâre, că îndepărtarea temporară a documentului de tranzit de mărfurile care figurează pe acel document trebuie calificată drept „sustragere a mărfurilor respective de sub supravegherea vamală”, în sensul acestui articol, deși mărfurile vizate fuseseră integrate în mod corect în circuitul economic al Uniunii prin punerea lor în liberă circulație.

36 În plus, trebuie amintit că, într-o situație în care mărfurile au ieșit de pe teritoriul vamal al Uniunii, caracterul economic al taxelor la import nu se opune nașterii unei datorii vamale în temeiul articolului 203 alineatul (1) din Codul vamal, articolul 239 din acest cod prevăzând, în anumite condiții, rambursarea sau remiterea taxelor datorate în mod legal (a se vedea în acest sens Hotărârea Hamann International, C-337/01, EU:C:2004:90, punctul 34).

37 În sfârșit, nici constatarea formulată la punctul 30 din prezenta hotărâre nu poate fi repusă în discuție de argumentul expus de instanța de trimitere și susținut de B & S, potrivit căruia rezultă din Hotărârea X (C-480/12, EU:C:2014:329) că omisiunea de îndeplinire a obligației de prezentare a mărfurilor în discuție în litigiul principal la birourile lor vamale de destinație respective nu dă naștere unei datorii vamale în temeiul articolului 203 din Codul vamal, în măsura în care ieșirea acestor mărfuri de pe teritoriul Uniunii a eliminat riscul unei integrări nelegale a mărfurilor menționate în circuitul economic al Uniunii.

38 Astfel, rezultă din cuprinsul punctului 37 din hotărârea menționată, precum și din expunerea situației de fapt referitoare la cauza care a determinat pronunțarea acelei hotărâri că aceasta privea un caz în care mărfurile în cauză făcuseră obiectul unei prezentări, desigur, tardive, la biroul vamal de destinație. Or, mărfurile în discuție în litigiul principal nu au făcut, în schimb, obiectul niciunei prezentări la birourile lor vamale de destinație respective, care să permită acestor autorități să se asigure că regimul de tranzit a luat sfârșit în mod corect.

39 Astfel cum a arătat avocatul general la punctele 30 și 31 din concluzii, în raport cu jurisprudența citată la punctul 35 din prezenta hotărâre, nu se poate deduce din Hotărârea X (C-480/12, EU:C:2014:329) că aceasta enunță o normă generală potrivit căreia simpla probă a absenței unei integrări nelegale a unor mărfuri în circuitul economic al Uniunii ar fi suficientă în sine pentru a exclude existența unei sustrageri de sub supravegherea vamală sau nașterea unei datorii vamale în temeiul articolului 203 din Codul vamal.

40 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolele 203 și 204 din Codul vamal trebuie interpretate în sensul că o omisiune de îndeplinire a obligației de prezentare a unei mărfi plasate sub regimul de tranzit la biroul vamal de destinație dă naștere unei datorii vamale nu în temeiul articolului 204 din acest cod, ci al articolului 203 din codul menționat, atunci când marfa vizată a ieșit de pe teritoriul vamal al Uniunii, iar titularul regimului menționat nu este în măsură să depună documente conforme articolului 365 alineatul (3) sau articolului 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de punere în aplicare.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

41 Trebuie constatat că articolul 859 din Regulamentul de punere în aplicare, care face obiectul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, nu este aplicabil în situațiile vizate la articolul 203 din Codul vamal. În consecință, ținând seama de răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua și la a treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

42 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolele 203 și 204 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006, trebuie interpretate în sensul că o omisiune de îndeplinire a obligației de prezentare a unei mărfi plasate sub regimul de tranzit comunitar extern la biroul vamal de destinație dă naștere unei datorii vamale nu în temeiul articolului 204 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1791/2006, ci al articolului 203 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1791/2006, atunci când marfa vizată a ieșit de pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, iar titularul regimului menționat nu este în măsură să depună documente conforme articolului 365 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92, în versiunea care rezultă din Regulamentul (CE) nr. 993/2001 al Comisiei din 4 mai 2001, sau articolului 366 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 2454/93, în versiunea care rezultă din Regulamentul (CE) nr. 1192/2008 al Comisiei din 17 noiembrie 2008.

Semnături